

Pogled u dubinu Vremenâ

- poema o vučici -

*Napraviti krug oko sveta –
to nije mogućnost izbora već pravo na pogled.*

Seneka

&

autopoema vučice:

Iz presićenosti okićeno-nebeskog sna padam u oskudnost zemne sadašnjice; ulazim u telo čovekolike vučice, koja je u žalnoj potrazi za svojom vrstom – ni ovozemaljskom ni onozemaljskom, već sudnje potresnom i postistorijskom.

Penjem se na uzvišicu Severa s koje vidim – u dalekoj rupi jugozapadne strane – rodni kraj /koji je od ovog života/. S moje leve strane se vidi pustoš gde huji dah najstarijeg prošlog života – na jugoistoku. A to je upravo onaj dah koji je meni neznanu obasjao *školjku detinjstva* i razotkrio *njen*, biljno-ozvezdanim šikljanjem podzemlja zatajen, *greh*. Dakle: zlo upoznato već u samom srcu detinjstva, gde i jeste začeto kao onakav dramski zaplet kakav utire put dalekoj neispisanoj budućnosti.

A na severoistoku, iza mojih leđa, nazire se ostrvo preživelih vrednosti iz svih prošlih života, plus meteorska udolina poslednje jer samospoznate stranputice. Severozapadna strana – skrivena u dubini useka dveju padina, ali šireća poput lepeze svih nijansi sutona – ona je što čini predgrađe grada, što oholo prećutkuje seosko poreklo sopstvenog življa: takođe je mesto prisećanja na najbliži moj prošli život: kuća na litici okrenuta prema hladnoj severnoj vodi; ona koja je ne drugo do životna prekretnica, obasjana dušina čekaonica: prag uspona u posmrtnu dver.

To mesto drhtave sutonje svetlosti najpre prihvata u svoju lebdeću sferu, a zatim dekonstruiše potkrovlje moje rodne kuće – tako da ono u sebe dodatno ugrađuje kubeta, “durbine” progledavanja u prostore iza horizonata: onde gde krošnje na liticama najzad izvlače svoju dominantnu granu, odrednicu svog karaktera, što grčevito stremi k rekama – a koji je u preobilju školjke jugozapada ostajao skriven.

&

Sadašnji život *lutajuće vučice* – kao greškom bačene u sredinu koja ne razume njen prenatalni jezik – nije ništa drugo do li održavanje na **zemnoj raskrstnici**; – prekretnici koja određuje šta će iz davilačkog preobilja davnine (vremena njene vladavine-i-izgnanstva) preći (a šta ne) na ravan).

Njen *odozgo* primljen manirizam je ono što je dugo održava na toj *klizavoj* poziciji. Ali ona će – istekom određenog vremena – odatle pasti: zato da bi se sâm taj manirizam – *koji raste odozgo nadole* – dogradio do svog temelja-u-dubini; i time – *razuđivanjem u lestvice međuprostora* – prožeo sve svetove.

Ali, to nju izlaže sasvim novoj opasnosti: obrušavanje njome prvobitno-viđenog redosleda vremenâ u središte zemlje, tj. ponor zvezdanog kladenca. I to zarad preinačenja raširene lestvice *njenog uspona* u sužene lestvice *njenog propadanja* – u međuprostor, koji je bez kraja i početka. A to izaziva **pomamu**

kod zatočenih duhova podzemlja: oni stiču utisak da *vučica* pripada njima (kao tamni izvor zračenja, otrgnut od tiranije Sunca); te da mogu da stignu (preko raširenog krila nebeske majke, što baca senku na zemni predeo) do svog cilja (vrha katedrale svih vremena, što otključava kapiju beskonačnosti) pre (Suncem određenog) vremena.

&

Dakle: – *vučica* je od nedohvatne Krune Severa napravila Levak, što dubi i otvara Podzemlje: put izjednačavanja dubine i visine – na njihovim vršnim tačkama. I to sve radi destilacije etera, kojim se puni pehar što se peni prekobrojnošću idejnih slika. Ali, zarad toga je *ona* postala META onih koji takve ideje nemahu. I to sve dok joj se /od siline pretrpljenog šoka/ ne izbriše skoro/površinsko a otvori daleko/dubinsko sećanje: ono za koga *ona* ima pripremljen jezik simbola – koga je, u trenucima svoje samosvesne odsutnosti, gradila. Tako je njena žalno-svinuta strela *pro-iz-volje* – volje-za-preuobličanjem sledâ životnih razdobljâ – proletela /u poslednji čas pred izdisaj/ kroz obruč /htonske/ žgadije /jer ju je ovaj do tačke gušenja stezao/, i tako stigla na **odredište**: moćnu severozapadnu uzvišicu, sa koje se pružao pogled na jasnu prostornu odrednicu svih tih kreativno-uneređenih razdobljâ – od kojih svako sadržavaše po delić od svakog drugog, bilo prošlog ili budućeg: ornamentika sunca onostrane zore.

&&

Ovo je taj dublje-spojani raspored razdobljâ, u preuobličenom umu vučice:

1)

Prednost je naći se u neprijateljskom okruženju, radi prevazilaženja majčinske empatije i osvajanja prostora za novo stvaralaštvo. Ali, kako se snaći u **kvadratu izopštenja**? Kako formirati svoju klasu koje nema, kako pronaći svoju vrstu koja je od prepotopskog vremena? Da li kopanjem prolaza u Zemljinu dubinu, gde se odvodi i prerađuje sav otpadni materijal Psiheje, da bi se zatim taj isti paučinasto-lako pripojio odraznoj slici nebeske visine? “Otvoreno je Nigde smeha, gde zvezde plove na dnu voda”*/H. Broh/. Eterični Dvojniki (ne dvojnici Jastva, nego dvojnici Drugog – koji privremeno boravi kod nas, kao kredibilitet naše besmrtnosti) mora biti pušten niz crnu reku, što se uliva u podzemlje – ne bi li odatle izašao u prostranstvo mnogo šire od nadzemnog! I svojim *vetrokaznim krilima* pohvatao *stanice zloduha* – ponevši ih iznova put nadzemlja! Vraćen plimatski talas progutanog ugarka zore, praćen kukurikanjem petla – prvog prevratnika.

Jednom sopstvenom, polarno-rođenom svetlošću Zemlje, obelodanjen je greh u srcu Sunca – od koga se skamenilo Lice Mesečevo i utihnuo žalojev Njegovih kraterskih usta. Jer, ono – iako za ljude životodavno – nije sunce od-prvog-postanja; ono se nahranilo dragocenim otpacima tog prvobitno ugaslog... Otad je ono velika kićena zver, žderač svega sitnog, drhtavog, povučenog... Jer, njime je **nepriznata vrlina** prve povučene zvezde osvita...

Kćer umirućeg sunca, svetlopismena kobra ili nezamenjiv faraonski ureus, vozila se spokojno svake predvečeri na krmi barke oca svoga Raa. Najedared se okrenu i spazi da njega nema: prevrnuo se iz barke usled prekomerne mase, a zatim pretvorio u dubre koga reka ponese u donji svet... Ona to nije znala, ali to je bilo neminovno da se desi. Jer, tek od prerade toga đubreta dobija se svež paučinasto-gradivni materijal, kakav bejaše neophodan radi toga da *ideja samostojnog otpadništva* sazda sebi hram... Istovremeno, to đubre je bilo toliko preobilno da je neprestano omogućavalo Ra-u da se iz podzemlja ponovo rodi, te da svojom jarkom svetlošću podjarmi nadzemni svet. Izdanci zemlje su se osušili, šume se svodile na oaze – gde je još tinjao svetlozeleni plamen samodovoljnog života. Na jednu od tih oaza sklupčala se i svetlopismena kobra, ostavivši tačan kameni zapis o svetu koji nestaje.

2)

Daleko sećanje otvorilo se u vučicinom umu, zahvaljujući šoku koga je ona doživela pred usudom izvitoperenja njenih sledbenica: takođe, usled poljuljavanja temeljâ – združenog daljnjeg korenja – svih svojih kuća i stanica.

Khora – izrasla iz procepa dve večnosti – što hučno isijava s zaleđine Meseca, postajući (pismeno) vidljiva na njegovom Licu – “vremenski uneređuje biće” (Derida). Tako se javlja alternativna ličnost Mesečeva: starica-u-senci Solarnog pera, Krona/Hekata.*

Kada se Astreja/Khora – amblem zlatnog Polisa – okrenula od ljudskog roda ka prirodnom joj onostranom prostranstvu, žene sa Krita i Mikene izgube svoju predašnju, kako proročku tako državotvornu moć. Krilo noći, s koga su iščitavale zvezdana uputstva i upisivale na pergam ljudske potrebe, **okrenulo se na poledinu** – postajući nečitko. Taj obrt beše neophodan da bi okeanska majka sagledala samu sebe u *prostoru suvišnih* – onde gde slova zemno-nebeskih zakona behu uneređena.

Budućnost je – *kroz te rupe* – do te mere zračila na sadašnji životni tren ovih žena, da im se **izbrisalo svo znanje i sećanje**; behu obnevidele u svojoj opčinjenosti nepoznanicom, što beše bezmilosna. Iako čvrste i samosvesne, one su pale pod vlast Sablasti alternativnog uređenja Zakonika: – propast jednog dobro-osmišljenog Polisa.

Žene behu obespravljene i proterane iz hramova a da se nije ni znao pravi uzrok nevolje: – uzrok njihovih napada senilne mahnitosti, koji ih je naveo da ispišu besmisaoni tekst na razapete svitke.

Tek kada se Lice Mesečevo okrenulo od oplakivanja propasti starog čovečanstva ka vlastitoj neistraženoj zaleđini, ono ugleda **grdnu neman**: onu koja je u namasima rikala kroz transove kritskih žena. I to kroz rog ugasle zvezde postanja, koji se od nje prkosno odvojio te stekao nezavisno postojanje. Jer *taj rog* beše prvi oblik protivljenja *njenoj* volji-za-gašenjem, povlačenjem u dubinu Noći; *njena* jedina jer samoproizvedena *opreka sebi samoj*.

Rogom je sebe okitila Zver ništavosti, upravo izronela iz Podzemlja; kroz nju na Zemlju prispe *duh hipnoze*, što potiče s Suncu *nikad pokazane poledine* Meseca (– mesta prognane istine postanja); žaboliki sin Mesečeve starice, stanarke močvarnog tla – što kroz šuplje drvo odzvanja pozivom za pomoć.

Poledina Meseca sazda je *upadno vreme* (fugalno sećanje), što opominje smrtnike na zaborav zvezde *prvog postanja*; te poziva pojedine savremenike na pohod *njoj* kao davno žrtvenoj, svetlosno-utrnuloj. Ali, ta ista dovodi i do oslobađanja jedne nemani – koja usisava, kroz prisvojen rog, čitav šar zemnog prostranstva.

“... možda je opasna, verovatno je opasna ako je nesebična;”

(...)

“Smatram da kada je *ja* oslonac, centripetalna sila stoji u ravnoteži sa centrifugalnom; kada dužnost, slučaj i slično predstavljaju oslonac, potonja sila je glavna i jedino neki naročit slučaj ili niz slučajeva mogu da je postave u ravnotežu.”

Brem Stoker: *Drakula*

Koji je to naročit spasilački slučaj, koji *centrifugu pećine postanja* vraća u njen odrekli eks-centar? – To što se u *ogledalu* rog nemani *sklopio* sa čelom ždrebece, i pri tom još *preklopio* ovu neman. Otud se dogodio **povratak jednoroga**; uzdignut simbol samostojnosti – u liku utrnule davne zore.

Jedna samodovoljna klasa duhova – oreol zvezde prvog postanja – predala je svoje biće (skupni dah) na dar (žrtvenu hranu) nesamoniklom Suncu, da bi ovo uzdiglo um praljdi; te je *kroz njega* sazдалa

lestvice za prebeg zemaljskog stanovništva – u času sudnje katastrofe – u stan *njegovog* odmaknuto-zrcalnog susedstva: – mesto gde blistaju impresije!

3)

A neman je ostala gde jeste, te je "bića svog mogućnost jela" (Rilke).*

Vučicina druga, matrilinarna kuća (– utočište spram negativnih strujanja davnine, što idu povrh prve joj kuće, koja je samâ ne drugo do mesto eonskih sudaranja –) počela je vremenom da tone u mulj; nekada blagorodno tlo koje je izbacivalo u visinu katedrale zelenila, postalo je mesto uhvaćeno *okom podzemne zveri*. Ovo je počelo da crpi sok iz korenja parka okolo kuće, a da zauzvrat pušta **memlu**: stvorio se močvarni krug, što zarobljava duh prolaznika, Čarobna ljubičasta izmaglica, koja je ispunjavala prostore između obešenih grana Džinova, ispunila se otrovom – te počela da patvori duh stalnih stanovnika! Njihovim ponašanjem je ovladala **tamna senka onog što su hteli da budu** – čemu su razlog našli u prisustvu stranca: *vučice*.

“Svod je bio pepeljast i modar;
 stabla behu zgrčena i svela –
 stabla behu samotna i svela;
 beše ponoć i pusti Oktobar
 leta nekog davno izbledela;
 to bejaše Oberova močvar
 sred Virovog maglenog predela – “

Edgar Po: *Ulaluma*

Žaba je pojurila vučicu, u želji da je zarobi svojim mehurom i tako preda svom sinu. Mehur je smanjio vučicu do veličine žabe, ali – promenljivog kvaliteta – nije hteo da se stopi sa mehurom njenog sina, te ni da potone na dno. Centrifuga močvare ga je izbacila na obalu – gde se ovaj i rastvorio, a vučica opet porasla do stare veličine. Ali više nije čula podmorske glasove, kakvi su pronosili poruke ogromnih daljina.

“Naš razgovor beše tih i bodar;
 ali misao skrućena i svela –
 sva sećanja izdajna i svela, – “

Edgar Po: *Ulaluma*

Kuda će sad vučica? Mesto poslednje bezbednosti ju je izneverilo – izručilo upravo onome od koga se ceo svoj život sklanjala. Ima li mu kakve cene iskupljenja? – Ne, ali ima nade za to da sličan park nikne na nekom drugom *udaljenom* mestu, te da – iako inficiran svojim podzemnim poreklom – na svežem vazduhu prebrodi bolest: razvodnjavanje starog ljutog zagađenja dahovima promenjenog okruženja; način razvijanja – spram beskrajno tugaljivog zova podzemlja – formule ličnog imuniteta.

I najzad: – isterivanje dušine Senke, pokretne magnetne Konture, na dnevnu svetlost – gde ona, budući ubačena u kolaž nadzemnih stvorenja, **sebe samu blaži**; ona, nekadašnja rupa što sve usisavaše, postade deo zemljinog šara.

4)

*Povampirena palanka – zloduh omeđenog grada, što potiskuje nanose porekla – ne dopušta izronjavanje u prostor javnih susretanja Khore; stoga, jer je ona onâ luča što donosi (neželjenu) rasvetu poledine njegovog samo(ne)izvesnog identiteta. **Crni kvadrat usred vizije gradskog suživota**, predstavlja **izopštenu stranu vrha kolektivnog stremljenja**: mesto izbrisanog sećanja na vreme zagledanosti u vesnika samo(ne)izvesne promene – shodno kome se ustanovio i prvi pravedni poredak. Tamno-vilajetska koprena prepokriva neiskazanu poetiku predgrađa, dok memla podzemlja ispunjava pukotine gotovo svih javnih ustanova, te unosi raskol u pokretni slog iznetih normi komuniciranja. Uvlačenje jednom udahnutog duha svetskosti u podzemni lavirint gradskih dnevno-usukobljenih klanova.*

*Khora – neprolazno detinjstvo udaljeno-prvobitne majke, koja je samu sebe (kao nemuštu, svetlo-misaonu) preobrazila u sopstvenu (rečitu, tamno-slikotvornu) kćer, spustila se privremeno na Zemlju. Na njoj je opstala samo zahvaljujući svojoj neprimetnosti; nepredviđenosti svoje pojave od strane kolektivnog uma – koji ju je isključio već na ravni promišljanja onoga što je za-dati-svet moguće. Ili, radije, zahvaljujući *kapi-nevidljivki* – otcepljenom vrhu piramidalne krune, čuvanom za nju kod Plutona.*

Mnogi joj (– kao samosvesno-lutajućoj, ali po liku naivnoj, dobro koncentrisanoj na spasilački detalj jednog pejzaža –) nude **lažno gostoprinstvo**: ono kakvo joj osporava pravo daljeg tragalačkog putovanja ka viđenoj destinaciji – što stoji na rubu *dalekog horizonta*. Jer, dokle god se kreće u *tom* krugu, koji joj pruža pogled na otvoreno-buduće, ona je neomeđena u slobodi ispoljavanja svoje ličnosti i karaktera. To beše ograničen ali punosmisleni život u ilegali.

Ali, čim bi pokušala da prokrči stazu ka onome što je iz daljine doziva (jer čeka da je predstavi eonima, rojevima nevidnih stvorenja) doživela bi **snažan opoziv te slobode** – kroz serije zastrašivanja (diskreditovanja njenog neodredivog identiteta). Shvatala bi tada da je u zatočeništvu. Zato je, umesto da krči prolaz kroz čestaru površine, **dubila prolaz-u-dubinu** – podudaran sa sasvim nepoznatim joj prostorom javnog pojavljivanja: onaj prostor od koga tek treba da istrgne svoj najintimniji svod!

Ona od tada nije više samo oko-s-krilima, spuštenu na horizont obrublivanja zemnog predela, već figura cele projekcione mačke – spremne za skok k domenu s koga nijednom smrtniku nema povratka.

5) *Razvezivanje mašne vremenâ:*

Mačka je (u skoku) dohvatila vršak strele ovozemaljskih stremljenja, zaboden/zaglavljnjen u pregradnu stenu onozemaljskih prostranstava – i zatim se sa tim plenom ponovo vratila na zemlju.

To je povraćaj prvobitne (odrekle) mogućnosti (za svedoživljenost-u-snu) u njenom jasnijem – *postojanijem* – svetlu. Jer kljun najvišeg (praljudskog) stremljenja se izbrazdao, **obojivši** (– crvenilom samožrtvenog bića pra-noćnog vidilaštva –) **samo jedan svoj odeljak**. Ostale odeljke unutar vlastite prizme on ispuni zracima novog svitanja. Nov, *šareni* kljun umireno-svetlosne Sfere predodređene da – *izuvijanim putem* – oplavi Večnost.

“(…) Hajde! Sa leve strane ostavićemo bučnu harmoniju Plejada, i sa prestola uzleteti na zvezdane livade iza Oriona, gde se, umesto leja cvetova dan-i-noć ljubičice, nalaze leje trostrukih i trobojnih sunca.”

Edgar Po: *Moć reči*

Sta je to slikovito-efektivna mašinerija želje, što čini telo jednoga ptičje-dalekovidog subjekta?

– *treperava strela vremenâ*, **Figura Gakuše**, koja sred *pustoši pretpočetka* staje na *sunčev obelisk*, i *krikom objavljuje* svoj trudno izboren *početak*. I ona je – kao pred *ambisom* ljuljajuća **Ideja-Lađa** – **radeća na pogonu koga stvara bol izopštenika**. A to je *bol* koji još umnogostručava *žalno-cirkularnu energeju nje sâme*, što jedina odoleva *opštoj struji* (odozgo nametnutoj svrsi) – te koja, preusmeravanjem svoje najvlastitije želje (za odredištem, samopočetkom) postaje strelina **zapeta tetiva**, figurina **iskačuća opruga**, – preusmeravajući pri tom **strelu vremena** od ograničenog cilja (jednog pobjedničkog sveta – kao objekta) ka neograničenom cilju (vlastitom prekontekstualnom subjektu – vraćenom u noć presabiranja svih svetova, ili, u svečani protokol misli).

Jer Haosom prosečena Knjiga svih (uzajamno nesvodivih, daleko odstoynih) noći, jeste posuvraćenost-u-oko (naliv-pero) Gakuše zraka (tinkturnog mlaza) Njene prve prekognicije – dakle, zraka koji upravo obasjava onaj krajnje-izboren svet/vreme. A to je, zapravo, zabadanje vrška strele ovog zraka/mlaza u zgusnuto-eteričnu supstancu njegovog trajno-pomerenog početka. Evakuacija svetlosti rasvete apsolutne budućnosti u antiproror /noćno zrcalo, zenicu posmatrača, čekaonicu mrtvih/. A taj je zaboden i odvaljen vršak odapete-strele-vremena ne drugo do **zalomak paralelne stvarnosti**: – **fiksator ključnog ugla/trena** za Gakušin gest Istrgavanja-iz-Knjige *njenog belog, u-noć-svinutog* Lista. I on je – kao najzad tu razavijen – *opoziciono zrcalna svetlina*; i to isključivo u smislu one *vizure oprečnosti*, iz koje *ta knjiga* (oko u naliv-peru jednog progresivnog vremena) samu sebe *s čuđenjem* prečitava.

Jer, **preširoki je obim** (prejaka je silina) istine jednog pojedinstva da bi ovo ispisalo svoje postojanje na samo jednu (po jednu) trenutno okrenutu stranicu sveobuhvatne Knjige (velike monade, stola svih mojri). Naoštreno naliv-pero te istine stoga vrši prorez listova ove već zaključene Knjige, postajući njegovim **novim** – titravim, izvanredoslednim – **povezom**. Kada se izgubi u Lavirintu ove “nove”, ispreturano-redosledne Knjige – do te mere da pomete lice njenih korica sa naličjem – tada naliv-pero zaklapa vlastito oko (pred prizorom bezizlaza). Ali upravo tada ono (– usled precrtanosti jezgrovitih mesta Knjige, odnosno, prosečenosti unutrašnje-potpornog podkruga Stola –) **pruža utočište ovom izgnanom jezgru u oku svog pera**: ovo tada više ne zahteva da (za nov, uskršli rad) bude natočeno, već samoproizvodi svoj večno-lutalački (žarko-pisalački) život.

Imenovanje klase *apriornih izopštenika* uslov je ukrcavanja *samotne vučice* na Lađu *svetlonosnog* Beskraja.